

Sunt ele rânduiala lui Dumnezeu sau a omului?

Cum rămâne cu diferitele confesiuni? – Stanley Bruce Anstey

Sunt ele rânduiala lui Dumnezeu sau a omului?

Toți creștinii au căutat, într-o măsură mai mare sau mai mică, în Cuvântul lui Dumnezeu (Biblia) pentru a găsi calea mântuirii. Dar se pare că foarte puțini au studiat Cuvântul lui Dumnezeu după ce au devenit mântuiți, pentru a afla cum vrea Domnul ca ei să se adune pentru închinare [serviciul divin] și slujire [prin Cuvânt]. Toți cred că există o singură cale de mântuire; totuși, mulți au părerea că depinde de fiecare persoană să decidă cum să se închine. În creștinătatea de astăzi, se pare că creștinii fac ca și copiii lui Israel pe vremea judecătorilor: „Fiecare făcea ce era drept în ochii săi” (Judecători 17.6; 21.25; Deuteronomul 12.8; Proverbele 21.2). Ca urmare, există o mare varietate de opinii despre serviciul divin creștin [închinarea], iar multe dintre ele se contrazic între ele. Cei mai mulți creștini își celebrează „serviciile de închinare” de ani de zile - fiecare în felul sau stilul său, în funcție de preferințele personale și de apartenența confesională. În adevăratul sens al cuvântului, creștinii acceptă de generații întregi ceea ce dictează tradiția bisericii, fără să o pună la îndoială. De fapt, cei mai mulți cred că tradiția bisericii lor este idealul lui Dumnezeu.

Biblia - cea mai înaltă autoritate

Întrebarea, pe care trebuie să ne-o punem, este: „Îi pasă lui Dumnezeu de modul în care poporul Său se închină la El sau de modul în care se adună pentru a se închina? Are El o opinie pe această temă?” În opinia noastră, răspunsul este „Da”. Există *un singur* loc în care putem găsi răspunsuri autoritare la această temă și la altele: Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia. Prin urmare, este timpul să ne întoarcem la elementele de bază ale creștinismului și să aruncăm o privire nouă asupra Sfintei Scripturi, pentru a vedea ce are Dumnezeu de spus despre străngerile laolaltă ale credincioșilor. Din moment ce este „Adunarea lui Dumnezeu” (Faptele apostolilor 20.28), *Dumnezeu* trebuie să aibă ceva de spus și despre modul în care creștinii trebuie să se închine. În opinia noastră, modelul pentru serviciul divin creștin, slujirea [Cuvântului] și conducerea adunării se găsește în Biblie, dar mulți creștini trec evident cu vederea acest lucru.

Înțelegerea biblică a creștinismului confesional este provocată

Din moment ce trebuie să fim „întotdeauna gata pentru a da răspuns oricui ne cere socoteală” și ne întrebăm despre credința noastră în legătură cu o varietate de subiecte biblice (1 Petru 3.15), ar trebui să fim capabili să răspundem din Cuvântul lui Dumnezeu de ce ne închinăm așa cum o facem. Așadar, putem să ne justificăm autoritatea din Sfânta Scriptură cu privire la felul în care ne adunăm ca și creștini pentru a ne închina și a sluji prin Cuvânt, în acest sau acel mod? Sau doar urmăm tradițiile omenești?

Pentru a ne stimula gândirea în această direcție, prefațăm următoarele întrebări ca pe o provocare pentru toți credincioșii de a-și pune în discuție poziția biblică cu privire la felul în care se închină în felul în care o fac. Întrebările nu sunt menite să critice ordinea serviciului divin și a slujbei din biserică de astăzi, ci să ne stimuleze să reflectăm asupra a ceea ce este cu adevărat ordinea lui Dumnezeu.

1. Ce justificare există în Cuvântul lui Dumnezeu pentru așa-numitele „diviziuni” denominaționale sau neconfesionale în cadrul mărturiei creștine? Căci, Domnul și apostolii au învățat că creștinii trebuie să trăiască în unitate și să împărtășească în toate lucrurile

Sunt ele rânduiala lui Dumnezeu sau a omului?

(Ioan 10.16; 11.51,52; 17.11,21; Efeseni 4.2-4; Filipeni 2.2). Sfânta Scriptură condamnă formarea de secte și diviziuni între credincioși (Romani 16.17; 1 Corinteni 1.10; 3.3; 11.18,19)!

2. Ce justificare au creștinii de la Dumnezeu pentru a da nume așa-ziselor lor grupuri „bisericești”, cum ar fi prezbiterian, baptist, penticostal, alianță, creștin reformat, anglican? În Biblie nu avem nicio instrucțiune de a ne aduna în alt nume decât numai în Numele Domnului Isus Hristos (Matei 18.20; 1 Corinteni 5.4).
3. Ce justificare au creștinii pentru a-și numi așa-zisele grupuri bisericesti după slujitori proeminenți și înzestrați ai Domnului, cum ar fi luteranii (Martin Luther), menoniții (Menno Simons), metodiștii Wesley (John Wesley)? Scriptura condamnă formarea unei comunități de creștini în jurul unui lider din biserică (1 Corinteni 1.12,13; 3.3-9).
4. Ce justificare din partea lui Dumnezeu au oamenii pentru a distinge și a întemeia aceste biserici după naționalitate, cum ar fi „Biserica Angliei”, „Frații Menoniți Chinezi”, „Biserica Ortodoxă Greacă”, „Baptiștii din Filipi”, „Biserica Germană a lui Dumnezeu”? Scriptura ne spune că în Biserica lui Dumnezeu nu trebuie să existe distincții naționale sau sociale (Coloseni 3.11).
5. Ce justificare au creștinii pentru a-și forma lăcașurile de închinare după modelul cortului din pustie și al Templului din rânduiala iudaică din Vechiul Testament? Multe dintre aceste clădiri bisericesti sunt bogat decorate cu aur și alte materiale prețioase. Multe au un „altar”, chiar dacă acesta nu seamănă cu altarul din Vechiul Testament. În altele, anumite părți ale clădirii, care sunt „mai sfinte” decât altele, sunt încuiate. Ce justificare au creștinii pentru a prelua astfel de lucruri din iudaism? Căci, Biblia indică faptul că creștinismul nu este o prelungire a rânduiei iudaice, ci mai degrabă un mod cu totul nou de a se apropia de Dumnezeu (Evrei 10.19,20; 13.13; Ioan 4.23,24).
6. Există vreun temei în Cuvântul lui Dumnezeu pentru ridicarea de clopotnițe și cruci etc. pe aceste așa-zise „clădiri bisericesti”?
7. Există vreo bază în Cuvântul lui Dumnezeu pentru a numi aceste clădiri „bisericești”? Definiția biblică a termenului „biserică” este: o comunitate de credincioși chemați prin Evanghelie, atât dintre iudei, cât și dintre neamuri, și uniți prin Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în ei, într-un *singur* trup, aparține lui Hristos, Capul lor din ceruri. Prin urmare, biserica este o comunitate de oameni răscumpărați și nu o clădire în adevăratul sens al cuvântului făcută de mâini omenești (Faptele apostolilor 11.22; 15.14; 20.28; Romani 16.5; 1 Corinteni 1.2; Efeseni 5.25).
8. Ce justificare biblică există pentru numirea unui om din biserică (un așa-numit preot sau pastor) pentru a „conduce” serviciul de închinare? Scriptura ne învață că Duhul lui Dumnezeu este trimis în lume pentru a călăuzi serviciul divin (Filipeni 3.3; Ioan 4.24; 16.13-15). Aceasta indică faptul că Domnul, prin Duhul Sfânt, are conducerea în adunarea sfinților și conduce desfășurarea străngerii laolaltă conform voinței Sale (1 Corinteni 12.11).
9. Ce justificare biblică există pentru „pregătirea” serviciilor de închinare? Adesea, se distribuie un program care descrie ordinea din ziua respectivă.

Sunt ele rânduiala lui Dumnezeu sau a omului?

10. Ce justificare există în Sfânta Scriptură pentru a numi serviciile din aceste biserici „închinare”, când ele constau de obicei în a asculta muzică și a avea un om care ține o predică?
11. Ce justificare ne oferă Noul Testament pentru a folosi instrumentele muzicale în închinarea creștină? Biblia definește închinarea creștină ca fiind cea pe care Duhul lui Dumnezeu o produce în inimile și prin gurile credincioșilor: mulțumire, laudă, etc. Nu este ceva mecanic (Ioan 4.24; Faptele apostolilor 17.24,25).
12. Ce justificare biblică există pentru repetarea rugăciunilor pre-scrise din cărțile de rugăciuni în cadrul serviciilor de închinare? Biblia spune că nu trebuie să recităm rugăciuni scrise dinainte, ci că rugăciunile noastre trebuie să fie propriile noastre cuvinte, venite din inimă [adresate în mod liber către El] (Matei 6.6-8; Iacov 5.16; Psalmul 62.8; 1 Timotei 4.5).
13. Cu ce justificare sunt recitați Psalmii în așa-numitele servicii divine „creștine”? Cu siguranță că Psalmii nu exprimă sentimentele credincioșilor care cunosc lucrarea terminată a lui Hristos pe cruce! Ei nu exprimă închinarea celor care se află pe teren creștin și cunosc privilegiul de a intra în prezența lui Dumnezeu ca închinători purificați (Evrei 9.14; 10.19-22).
14. De ce cele mai multe biserici celebrează Cina Domnului o dată pe lună sau la trei luni? Biserica din Sfânta Scriptură avea obiceiul de a frânge pâinea *în fiecare primă zi a săptămânii*, de îndată ce a fost înființată prin slujirea făcută de Pavel (Faptele apostolilor 20.7).
15. Ce justificare există în Scripturile Noului Testament pentru un cor de cântăreți pregătiți să susțină serviciul de închinare?
16. Ce justificare există în Sfânta Scriptură pentru folosirea veșmintelor și a hainelor speciale în cadrul serviciilor de închinare ale creștinilor? Corurile din aceste biserici poartă de obicei veșminte, iar clerul este adesea îmbrăcat în mod similar - în funcție de confesiunea din care face parte.
17. Ce justificare au aceste biserici pentru a permite femeilor să predice și să dea învățătură în public? Biblia spune, însă, că rolul surorilor nu este de a ocupa un loc public în biserică, nici în administrație, nici în dare de învățătură sau predicare. Conform învățaturii Scripturii, ele trebuie să tacă în adunare (1 Corinteni 14.34-38; 1 Timotei 2.11,12).
18. Cu ce justificare se roagă și profetesc (predică și învață) femeile în aceste biserici cu capetele descoperite? Cuvântul lui Dumnezeu spune că femeile trebuie să-și acopere capul (1 Corinteni 11.1-16).
19. Ce justificare biblică există pentru ca doar anumite persoane (pastorul sau preotul) să predice oficial Cuvântul lui Dumnezeu? De ce nu există libertate în aceste biserici pentru ca toți cei care sunt capabili să slujească să o facă după cum îi conduce Duhul Sfânt? Atunci când creștinii se strâng laolaltă ca adunare, conform învățaturii Bibliei, toți frații ar trebui să aibă libertatea de a sluji așa cum îi conduce Domnul prin Duhul Sfânt (1 Corinteni 12.6,11; 14.24,26,31).

Sunt ele rânduiala lui Dumnezeu sau a omului?

20. Ce justificare biblică există pentru ideea că cineva trebuie să fie hirotonit pentru a deține o funcție? Nu există în Biblie nici măcar un singur pastor, învățător, evanghelist, profet sau preot care să fi fost hirotonit să predice sau să învețe! Scriptura ne învață că numai posesia unui dar spiritual dă dreptul cuiva să îl folosească (1 Petru 4.10,11)!
21. Ce justificare biblică există pentru ideea că există astăzi pe pământ oameni care au autoritatea de a hirotoni pe alții? De unde au obținut acești oameni această autoritate?
22. Există vreo justificare în Sfânta Scriptură care să facă dintr-un bărbat pastorul unei biserici locale? Scriptura nu vorbește niciodată despre darul de pastor ca fiind o funcție locală, ci el este un dar pentru Biserică în general (Efeseni 4.11). În afară de aceasta, ce autoritate există pentru a-i numi „pastori” (de exemplu, „Pastor Jones”) pe cei care predică și dau învățătură? În Sfânta Scriptură, darul de păstor nu a fost niciodată dat ca un titlu cuiva.
23. Ce justificare biblică există pentru ca acești așa-zisi preoți să se numească „reverend” [de exemplu, în țările vorbitoare de limbă engleză]? Biblia spune că „reverend” [„înfricoșător, de respectat”] este Numele Domnului (Psalmul 111.9). Unii preoți iau numele de „tată”, deși Scriptura spune că nu trebuie să spunem nimănui „tată”! Alții își iau titlul de „doctor” (care în latină înseamnă „învățător” sau „instructor”), ceea ce Scriptura spune de asemenea să nu se facă (Matei 23.8-10).
24. Este o practică biblică ca biserica să își aleagă „pastorul” sau „preotul”? Procedura obișnuită constă în invitarea viitorului „pastor” la un anumit grup de biserici, unde i se oferă posibilitatea de a-și dovedi valoarea prin câteva predici. Dacă predicile sale sunt acceptabile, comunitatea (de obicei prin intermediul unui consiliu de diaconi) îl alege ca „pastor”. Este această procedură în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu?
25. Ce justificare biblică există pentru ca adunările bisericii să-și aleagă prezbiterii? În Biblie nu există nici măcar o singură adunare de creștini care să-și aleagă bătrânii.
26. Ce justificare din Sfânta Scriptură există pentru ca bisericile să stabilească sărbători și să celebreze sărbători creștine precum Vinerea Mare, Paștele, Ziua Tuturor Sfinților, Postul Mare, Crăciunul etc.? Scriptura spune că creștinismul nu are nimic de-a face cu zile și timpuri speciale (Galateni 4.10; Coloseni 2.16).
27. Ce justificare biblică au predicatorii acestor biserici pentru a preda erezii precum teologia legământului, amilenianismul, siguranța condiționată a mântuirii, purgatoriul, absoluțiunea, legalismul?
28. Există vreo justificare în Scriptură pentru strângerea laolaltă în care cineva să „mărturisească”, ridicându-se în picioare și spunând audienței cum a fost salvat, revenind adesea la viața sa de păcat din trecut?
29. Ce justificare există din Noul Testament pentru ca ascultătorii să dea zeciuială (zece la sută din venitul lor)? Zeciuiala este în mod clar o lege mozaică pentru Israel (Deuteronomul 27.32,34; Deuteronomul 18.21-24).
30. Ce justificare biblică există pentru a colecta donații și a cere donații de la un public mixt de oameni mântuiți și pierduți în aceste biserici? Biblia arată că slujitorii Domnului nu au luat „nimic” de la oamenii nemântuiți din această lume, printre care au predicat Evanghelia (3 Ioan 7).

Sunt ele rânduiala lui Dumnezeu sau a omului?

31. Sunt studiile, seminarele și școlile biblice calea lui Dumnezeu de a pregăti un slujitor pentru slujire? Sprijină Scriptura acordarea și primirea de grade și diplome (de exemplu, *Doctor of Divinity* D.D. = Doctor în Teologie)? Biblia spune că nu trebuie să ne dăm unii altora titluri măgulitoare (Iov 32.21,22; Matei 23.7-12).
32. Există vreo bază din Cuvântul lui Dumnezeu pentru ca aceste biserici să trimită slujitori și pastori într-un anumit loc pentru a face slujire pentru Domnul? Adesea auzim comentarii de genul: „Pastorul așa și așa a fost trimis de organizația aceasta și aceea”. Sfânta Scriptură arată: Hristos, Capul Bisericii și Domnul secerișului, Își trimite slujitorii sub conducerea Duhului Sfânt în lucrarea pe care le-a destinat-o. Biserica trebuie doar să recunoască acest lucru prin întinderea mâinii drepte a părtășiei față de slujitor (Matei 9.38; Faptele apostolilor 13.1-4; Galateni 2.7-9).
33. Unde găsim în Sfânta Scriptură ideea că Biserica este o organizație care dă învățătură? Adesea auzim oameni spunând: „Biserica noastră învață că ...”. În Biblie nu citim că Biserica ar avea o pretenție de autoritate în care să formuleze doctrine ca un corp legislativ, ci este pur și simplu o comunitate de credincioși învățați de învățători ridicați de Domnul (Faptele apostolilor 11.26; Romani 12.7; Apocalipsa 2.7,11,17,29; 3.6,13,22; 1 Tesaloniceni 5.27).
34. Există vreo justificare din Noul Testament pentru ca Biserica să „boteze” copii și să instituie „consacrarea” [confirmare; împărtășanie] creștină pentru copii?

„Putem face orice în serviciul de închinare dacă Scriptura nu spune nimic despre asta!”

Unii creștini răspund la aceste întrebări cu următorul argument: Dacă Cuvântul lui Dumnezeu nu abordează sau nu interzice în mod categoric un lucru, atunci nu ar fi o problemă pentru Dumnezeu. Aceștia cred că Biblia nu spune nimic direct despre modul în care creștinii ar trebui să se adune pentru a se închina și pentru a sluji prin Cuvânt; prin urmare, acest lucru ar fi ceva ce ar trebui lăsat la gustul și bunul-plac personal. În consecință, ei nu văd nimic greșit în introducerea în creștinism a unor lucruri care nu sunt în Biblie.

Acest punct de vedere este o scuză convenabilă pentru ordinea actuală din biserica de astăzi. Cu toate acestea, această părere este complet greșită, deoarece Biblia vorbește despre modul în care creștinii trebuie să se adune pentru închinare și pentru slujirea prin Cuvânt. Idealul lui Dumnezeu se găsește în mod clar în Sfânta Scriptură. A crede că închinarea la Dumnezeu în creștinism este doar o chestiune de preferințe personale arată o anumită ignoranță. William Kelly spune:

Femeia din Samaria [Ioan 4] a gândit - așa cum au gândit mulți de atunci încolo - că închinarea adusă lui Dumnezeu este doar o chestiune de opinie omenească în această privință. Ciudat este că până și copiii lui Dumnezeu se îndoiesc că închinarea adusă lui Dumnezeu poate fi numai după gândurile Lui! Este într-adevăr culmea lipsei de încredere și a scepticismului uman să negăm că El trebuie să aibă nu numai un cuvânt de spus, ci și dreptul unic de a decide în ceea ce privește închinarea adusă Lui. Dar așa a fost și așa este și acum, iar omul nu-și dă seama că voința sa proprie Îl împiedică pe Dumnezeu să determine care este voia Sa în ceea ce privește închinarea adusă de copiii Săi.

[...] Voința omului este destul de rea pretutindeni, dar mai ales atunci când se amestecă în adorarea adusă lui Dumnezeu. Pentru că aceasta este o chestiune de revelație - și deci de credință din partea noastră - la fel de mult ca și mântuirea sufletului omului; și aceeași

Sunt ele rânduiala lui Dumnezeu sau a omului?

credință care are încredere în Dumnezeu într-un singur lucru poate avea încredere în El în toate; în timp ce, pe de altă parte, îndoiala care nu crede în Dumnezeu într-*un singur* punct este gata să se îndoiască de tot. [...]

Eu neg faptul că Cuvântul lui Dumnezeu este în mod fundamental întunecat și indefinit. A-ți permite un astfel de gând nu vine decât din necredință ascunsă, iar necredința izvorăște dintr-o voință nejuducată.¹

În afară de aceasta, nu este un principiu sănătos să deducem care este opinia lui Dumnezeu despre un subiect din ceea ce *nu se află* în Biblie (2 Timotei 1.7). În esență, se spune: „Putem face orice vrem în închinare și în lucrarea bisericii, atâta timp cât nu este interzis în Biblie!” Acest lucru nu este logic. Aceasta ne amintește de ceea ce spunea odată un frate bine intenționat, dar confuz: „Există mai multe între rândurile Scripturii decât pe rânduri!” Cu siguranță că nu poate fi acesta modul corect de a afla voia lui Dumnezeu în această privință. Dacă am aplica acest principiu la alte subiecte care fac parte din doctrina și practica creștină, am putea face lucruri infinite din ele. Adevărul s-ar pierde într-o clipită. De fapt, este exact ceea ce s-a întâmplat în mare măsură în legătură cu acest subiect al modului în care creștinii ar trebui să se adune pentru închinare și pentru slujirea Cuvântului. Dumnezeu ne-a dat Cuvântul Său pentru ca noi să cunoaștem voia Sa (1 Corinteni 2.12,13). Este onorant pentru noi să „cercetăm” adevărul din Cuvântul Său și, prin harul Său, să căutăm să îl punem în practică (Proverbele 25.2; Faptele apostolilor 17.11,12). Obiceiul apostolului Pavel era să „stea de vorbă din Scripturi” (Faptele apostolilor 17.2); el nu a argumentat nimic care nu era în Scripturi. Acest lucru arată: nicidecum nu avem dreptul să ne punem gândurile noastre în Cuvântul lui Dumnezeu și să încercăm să facem din el ceea ce vrem *noi* să fie.

Poate că modelul de închinare și slujire creștină este atât de simplu încât oamenii l-au trecut cu vederea și cred că nu este de practicat. Faptul că ideile și preferințele omenești au un loc în închinarea adusă lui Dumnezeu a dus la ordinea tradițională a conducerii bisericii care există în creștinismul confesional [dar și dincolo de acesta].

Ea nu are nicio bază în Cuvântul lui Dumnezeu. Mai mult, ea contrazice și afirmațiile clare ale Cuvântului lui Dumnezeu. Thomas Blackburn Baines (1832-1898) spune:

Fie că Dumnezeu a dat indicații pentru Adunarea Sa, fie că a lăsat ordinea bisericească în seama oamenilor. În măsura în care El a făcut rânduiele, acestea se aplică în mod clar tuturor, iar orice abatere de la ele este un act de neascultare.²

Dacă am căuta cu sinceritate voia lui Dumnezeu, singura cale rezonabilă de a obține ajutor în această privință ar fi să ne întoarcem la Cuvântul lui Dumnezeu și să începem de la „zero”, ca să spunem așa, și să spunem: „Nu facem nimic în închinarea și slujirea noastră decât ceea ce este scris în Biblie”. Este exact ceea ce vom încerca să facem atunci când vom aborda acest subiect în această carte.

¹ W. Kelly, *Anbetung*, „Wahrhaftige Anbeter”. Sursa: www.bibelkommentare.de.

² T.B. Baines, *Das Kommen des Herrn, Israel und die Gemeinde*, Partea a III-a: Die Kirche Gottes, Capitolul 5: Die Einheit der Kirche auf der Erde. Sursa: www.bibelkommentare.de.

Sunt ele rânduiala lui Dumnezeu sau a omului?

Trebuie să uităm anumite lucruri

Înainte de a încerca să prezentăm ordinea lui Dumnezeu pentru strângerea laolaltă a creștinilor în vederea închinării și a slujirii prin Cuvânt, mai întâi trebuie eliminate multe concepții greșite care, din păcate, există. La fel cum un constructor sapă adânc pentru a îndepărta o mulțime de gunoaie și de materiale inutilizabile înainte de a pune prima piatră a temeliei (Luca 6.48), considerăm că este necesar să eliminăm anumite concepții greșite care s-au impus în lumea creștină și care pur și simplu nu au nicio bază biblică.

De-a lungul timpului, majoritatea a preluat multe lucruri în mărturia creștină ca fiind calea lui Dumnezeu. Aparent, foarte puțini se gândesc să verifice dacă aceste lucruri sunt în concordanță cu Cuvântul lui Dumnezeu - temelia și ghidul creștinului. Oamenii iau totul ca atare. Una dintre probleme este că, atunci când trăim cu aceste lucruri de atât de mult timp, avem tendința de a le fixa în mintea noastră ca fiind adevărul, când de fapt sunt doar tradiții. Astfel de idei preconcepute ne întunecă mintea și ne împiedică să vedem adevărul. Prin urmare, pentru mulți dintre noi, acest lucru înseamnă că, dacă vrem să aflăm adevărul despre rânduiala lui Dumnezeu pentru creștinii care se adună pentru închinare și slujire [prin Cuvânt], trebuie să uităm unele lucruri pe care ni le-am însușit (în mod eronat) de-a lungul anilor. Iar acest lucru nu este întotdeauna ușor.

Titlul original: „Is Denominationalism God’s Order or Man’s?”
din God’s Order for Christians Meeting together for Worship and Ministry: The Biblical Answer to Church
Traditions,
Christian Truth Publishing 1999